

Една майка пита:

ОСТАНА НИ САМО БЕДНОСТТА И БОЛКАТА - ВАШИ СА, ВЗЕМЕТЕ ГИ, Г-ДА УПРАВЛЯВАЩИ

Като всеки родител и аз се радвах на предстоящия абитуриентски бал на дъщеря си. Спасявах месеци наред, за да посрещна всички нужди около събитието. Радвах се, че съм отгледала такава дъщеря - умна, амбициозна и упорита. Знаеше какво иска от живота, наблюдаваше над учението и завърши с пълен отличен. Каква радост е да видиш как награждават детето ти за отличен успех - това е и наградата за родителя, за целия този труд, да създадеш от едно малко човече, достоен човек. Това е и моята награда, това е щастие!

Радвах се, но и бях натъжена - за изминалите години сред детската глъч, които никога повече няма да се върнат. Ще останат само спомените за ожулените колени, за успехите и разочарованията на децата и моята тежка роля на съветник, приятел или съдник. Животът си тече в своето русло, годините отлитат неусетно и ето - пред мен стоеше не малко дете, а един млад човек. Дали ще успее да отделям достатъчно средства, за да я образовам? Колко ли ще ми струва това? Как ще се справя? Тези мисли не ми даваха покой оттук насетне, но стоически мълчах и не издавах

майчините си терзания - нямах право на това... След два месеца... стягах багаж за чужбина и всичките ми страхове и надежди се бяха изпарили. Въпреки многото усилия от моя страна, детето ми не искаше да учи в университет, а отиваше да работи в "чуждата държава" - сама, с богати познания по английски и с малко надежда за успех: „Не искам да живея в тази държава и в този град! Тук нямам бъдеще. Я се погледни - образована си, учила си цял живот и работиш като магазинерка, ако въобще имаш работа. Това ли очакваш от мен, да се примиря?!“ - тежките, но

правдиви думи ми нанасяха рана след рана... Сега и двете ми деца са в чужбина, вече години. Там ще създадат свои семейства, ще отглеждат децата си. Но тези деца **НЯМА ДА СА БЪЛГАРЧЕТА.** ПРОГОНИХТЕ ДЕЦАТА НИ, Г-ДА УПРАВЛЯВАЩИ, ДОКАРАХТЕ НАРОДА ДО ПРОСЕШКА ТОЯГА! Няма да забравя безсънните нощи заради мислите, че нямам пари да си платя тока, няма да забравя как майка ми подаваше спестените 5 лева от мизерната пенсия, за да има за децата. Колко не ви достигат за да се наядете, Уважаеми господа, колко човешки съдби ще

съсипете?! Как да си върна децата в родния им дом, когато вече две десетилетия лъжете, грабите и манипулирате хората? Тук, за да си честен и почтен човек, означава да си на ръба на мизерията, да се бориш, за да оцеляваш! **СЕГА ИМАМ ПАРИ ДА СИ ПЛАТА ТОКА, НО ИМАМ ДЕЦА, НЯМАТЕ ГИ И ВИЕ!** Те ще са граждани на една чужда държава, ще работят за чужда икономика и ще се докажат сред един друг народ. Това няма да Ви прости, Г-ДА УПРАВЛЯВАЩИ И КАНДИДАТ - УПРАВЛЯВАЩИ, то ще тежи на Вашата съвест/ако Ви е останала такава!

Прощавах 25 години голите Ви обещания и измами и се изчерпах. **НЕ БОКЛУКА В ОБЩИНАТА ДА ПОЧИСТИТЕ, А БОКЛУКА ОТ ДУШИТЕ СИ!** Обрекохте децата ни на гурбетчиство, обрекохте родителите ни на мизерия, остана ни само бедността и болката - Ваши са, вземете ги! Халал да Ви са! Утре ще заминем и ние - ще останат празните домове, пустите улици и бездомните кучета... Дали пък, все пак не си заслужаваме управниците?!
Погпис: една майка /Наталья И. Септември/ /по молба на автора, името е променено/

СЪБУДЕТЕ СЕ ХОРА! СТИГА СМЕ СПАЛИ! КАК ЖИВЕЕМ?! КЪДЕ ЖИВЕЕМ?! КАК ЖИВЕЯТ НАШИТЕ РОДИТЕЛИ?! КЪДЕ СА ДЕЦАТА НИ?! УТРЕ КЪДЕ ЩЕ БЪДАТ?! ИЗПРАВЕТЕ СЕ СРЕЩУ НЕКАДЪРНОСТТА, ГЛУПОСТТА И КРАДЦИТЕ! ТАКА КАКТО МЪЖЕТЕ, КОГАТО СЕ КЪЛНАТ, ТАКА КАКТО ЖЕНИТЕ, КОГАТО ДАВАТ ЖИВОТ, КАКТО МЛАДЕЖИТЕ, КОГАТО ТРЪГВАТ В ЖИВОТА - ВСИЧКИ ЗАЕДНО НАПРЕД ЗА ЕДИН ПО-РАЗЛИЧЕН И НОВ ЖИВОТ!

ЖЕЛАНИЕТО ЗА ПРОМЯНА КЪМ ПО-ДОБРО - ТОВА Е НОВИЯТ НАЧИН НА ЖИВОТ

Във водещата статия на вестника, една майка споделя затрогващата си болка. Дано докосне сърцата ви! Дано докоснат сърцата ви успехите, проблемите и съдбите на хората от град Ветрен! Или част от тези проблеми, поне видимостта - като лошото състояние на улиците, като проблема с водо-

провода. Другата част остана несподелена - виждаме болката в очите на хората, усещаме скритите несподоби - тези, за които лесно не се говори... Опустелите домове и улици, празните и буренясали градини, полусрутните читалищни сгради, затворените училища и цехове! Мрачна и грозна картина! Това

се ражда от мизерията и нищетата, защото повече от 20г. си плащаме данъците и получаваме лошо отношение и нищета. Видяхме управлението на богати бизнесмени, които разпродадоха общината и си присвоиха парите. Видяхме управлението и на небогатите „бизнесмени“, които от много кадръност, осетиха общината с близо 7 мил. лева. Сега се редят и неуспели бизнесмени, които разбраха, че през всичките тези години кражбата не се наказва, напротив - носи престиж! Е, защо да работиш, като е по-лесно да откраднеш! Заради всичко това се роди Сдружение „Загорovo“. То е рожба на всички хора, които искат да живеят

нормално и честно, без кражби и лъжи. Затова ще участваме в изборите! Защото искаме тази община да се управлява от честни, млади и кадръни хора. Искаме парите да се използват за съживяване и благоустройство на нашите улици, на нашите села, на общината. Искаме да има повече млади хора, а не само обезверени родители, баби и дядовци. И затова, когато дойдат изборите - не слушайте тези лъжци, мошеници и крадци! Просто им обърнете гръб, огледайте се наоколо и разберете какво правят вашите деца и всички честни хора. Защото те са в Сдружение „Загорovo“! Това е новият начин на живот, новият път.
ГЕОРГИ ВЕРГИЕВ - ЧЛЕН НА СДРУЖЕНИЕ „ЗАГОРОВО“

В МЕСЕЦА НА ПИСМЕНОСТТА И КУЛТУРАТА

На 15 май, по инициатива на Гражданско Сдружение „Загорovo“ бе представена книгата на Горан Ионов „Плодове от кривата круша“. Топло и радушно посрещнаха септемврийци своя именит съгражданин, а той с готовност отговаряше на въпросите им. Книгата предизвиква безспорен интерес с двадесет и четирите си „истории“, подредени в разделите „Оптимистичен рекевим за Българския преход“, „Роден край“, „Съдбата, която чука на вратата“, „Ан-

зрение “Много по тъмно става, когато светлината угасне, дори по-тъмно, отколкото преди да бъде запалена” и забележката, че „Уродливият Ричард III може да е рекламно лице на нашия преход“, г-н Ионов дава възможност на читателите си да се замислят и за своя житейски път, за това как личната ни съдба се свързва с историческите превратности в съдбата на България. Вечерта премина в непринуден разговор на различни теми, хубавото вино с етикет - корица-

тропология на разузнаването”, „Госпожа чужбина”, „Интердисциплинарни възгледи на един заместник-министър”. Погледът на автора върху широката палитра от теми, по които пише е добронамерен, на моменти ироничен, или всеопрощаващо весел. До „под кривата круша сме”, но от това обобщение не лъха песимизъм, а очакването да намерим верния път. Между Стайнбековото про-

та на книгата /оригинално хрумване на автора/ довърши вкусът на смислено прекарано време. Съветът на автора: „Пишете, защото не знаете какво ще излезе, ако не излезе нещо хубаво, оставете го на наследниците Ви, но ако се появи приятно четиво - издайте го! И в двата случая - писаното слово остава, иначе всичко изчезва.” И допълни: „Гордейте се с богатото минало на родния ни край”.

КАЖЕТЕ „НЕ“ НА ЛЪЖАТА И ЛИЦЕМЕРИЕТО! ИЗПРАВЕТЕ СЕ С ГОРДО ВДИГНАТА ГЛАВА, ЗАЩОТО ВИЕ СТЕ НАРОДЪТ. БЕЗ НАРОД, НЯМА ОБЩИНА, БЕЗ НАРОД НЯМА И ДЪРЖАВА. ВСИЧКИ, КОИТО ИСКАМЕ ТОВА, СМЕ „ЗАГОРОВО“! ВИЕ КОИ СТЕ? КЪДЕ ИСКАТЕ ДА БЪДЕТЕ В УТРЕШНИЯ ДЕН - С НАС, С ВАШИТЕ ДЕЦА И ПРИЯТЕЛИ ИЛИ В БЛАТОТО? ВИЕ РЕШАВАТЕ!

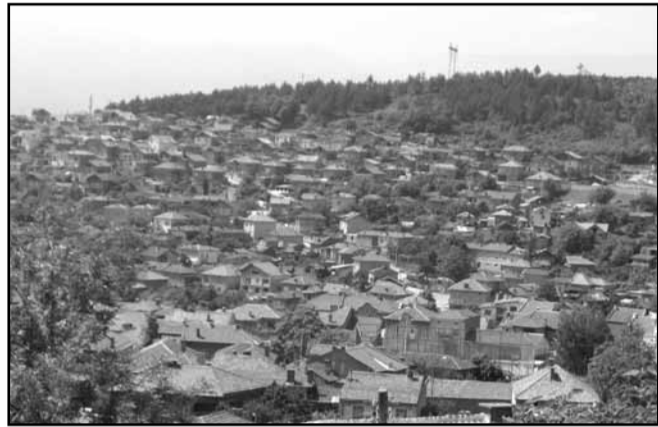

СЕЛАТА И ГРАДОВЕТЕ

ГРАД ВЕТРЕН

„Там, във Ветрен (Еникьой) можах да науча в средата на самите семейства нравите на българите... Тези хора са добродушни, приятни, трудолюбиви, преизпълнени с почит към своите свещеници и с преданост към своята религия. Жените са красиви, първави, миловидни. Нравите на българите са чисти...“

Аз видях в България селски хора, като хората на нашите французки селяни. Аз напуснах със съжаление Ветрен и неговите любезни и добри хора“ - това пише поетът Ламартин в едно писмо до свой приятел, френски граф.

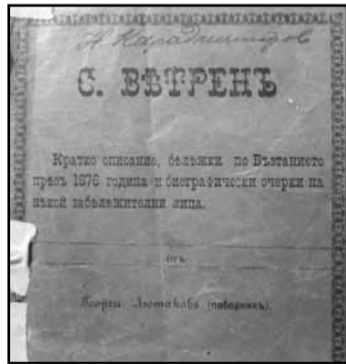

Богата е историята на Ветрен, богати са и ветренци по дух. Тук, в китното българско село, Вазов черпи вдъхновение за поевста „Иде ли?“ - прототипите на главните герои, народният поет взема от рода Разпопови - Кюркчийски, след като една нощ пренощувал в техния хан. Вазовото вдъхновение е напълно разбираемо - ако човек се изкачи на някоя близка височина, пред погледа му се разпростира една великолепа гледка с къщите, сякаш накацали лястовици по баира - вдъхновява тишината, красотата и силният дух, който човек може да усети само сред местните хора.

Много е писано за Ветрен - за хайдути и борци за свобода, за огъня на Април 1876 г., за хубавото ветренско вино, за учебната дейност, но винаги има какво да се добави към богатото историческо минало. В разговор с 92 годишния дядо Кольо, спомените са много, а времето се изнизва неусетно...

Родно място на Страхил войвода, Ветрен изпраща и трима свои представители на Оборище. Селището взема най-дейно участие в Априлското въстание, при вестта за избухването на въстанието, забиват черковните камбани и във Ветрен. Поп Димитър Лютаков ходил по къщите от врата на врата и говорел... „свърши се гответе се за кърваво хоро...“

Загиват десетки, близо двеста къщи са изгорени - скъпа дан плаща Ветрен за Свободата. СЛЕД ОСВОБОЖДЕНИЕТО, ОЦЕЛЕЛИЯТ УЧАСТНИК ВЪВ ВЪСТАНИЕТО ГЕОРГИ ЛЮТАКОВ Е ДЕПУТАТ В ТРЕТОТО ВЕЛИКО НАРОДНО СЪБРАНИЕ. Затрогващо и искрено той описва въстанието, споделя съкровени мисли в излязлата през 1903 г. книжка „Кратко описание, бележки по въстанието през 1876 година и биографически очерк на някои забележителни лица“. Днес ветренци пазят като светиня оригинала на книжката.

ЦЪРКВАТА

По време на Априлското въстание /1876 г./, църквата „Св. Никола“ е опожарена. Само няколко години след Освобождението, жителите на Ветрен се заемат да построят отново разрушената църква. В обръщение към местните, църковното настоятелство, в което членува и самият Георги Лютаков, през 1897 г. благодари на всички доброволци: „Това настоятелство, въодушевено от чувство и желание му е приятно да ви съобща, че човеколюбивото дело по съграждане на Божествения храм в селото ни Ветрен, който ще бъде душевен и исторически паметник за поколенията ни, се посрещна от вас с голяма любов, благодарение на натуралната ви работа, материалната щедрост и морална поддръжка.“

Храмът е издигнат през 1894 г. и е осветен три години по-късно.

Днес църквата „Св. Николай Чудотворец“ се издига на висок хълм в северната част на града. Построена е върху площ от близо 420 кв.м. на мястото на старата църква. Тя е трикорабна псевдобазилика с три купола - единствената по рода си многокуполна църква на територията на Общината. Отвън е обградена от колонада,

която обхваща южната и западна част.

Храмът има 4 входа, два от които са южни, един западен и един северен вход.

Вътрешнопространствената част на базиликата е разделена от 12 колони, които символизират дванадесетте апостоли.

Отчетът на Настоятелството за периода на съграждането на храма (1894-1897 г.) се пази и днес, заедно със списъка на всички жители, подпомогнали общополезното дело.

УЧИЛИЩЕТО

Будните жители още през далечната 1840 г. построяват първата училищна сграда в черковния двор на църквата „Св. Никола“. По време на Априлското въстание /1876 г./ селото, заедно с черквата, е опожарено и още същата година под попечителството на д-р Лонг - английски общественик, са построени няколко бараки в края на селото, като в една от тях се е помещавало училището.

Според проф. Иван Батаклиев, „първият учител във Ветрен бил даскал Стоян Кратовеца, който бил същевременно шивач и певец в църквата. Даскал Стоян бил носител на светски знания и на новото мислене.“

„Бях на 17 години, други по-учени в селото немаше...“, разказва в спомените си Иван Василев за учебната дейност във Ветрен преди и след Освобождението. Развива се и активна читалищна дейност, възниква местен театър и под ръководството на учителя Станоя Попадин се обособява и детска театрална група.

Незабравими ще останат имената на учителите Мирски, Георги Чолаков, Стефан Карчев, Елена Кожухарова, Борис Василев, Лазар Дишков и много др.

По-късно, през 1922/1923 г. се откриват Първоначалните училища в Баир махала, наименованото „Христо Ботев“ и в Дера махала, наименованото „Георги Бенковски“.

Историята ще напише имената на местните директори, посветили се на развитието на образователното дело във Ветрен - Славей Адов, Лазар Лютаков, Спаска Табакова, Иван Попов, Мария Етова, Йордан Табаков, Григор Куманов и др.

Да надникнеш в живота на едно населено място - трудна задача, това е като да хванеш човешка ръка, да усетиш пулса и да прецениш какво е на сърцето му, какво го вълнува, от какво има нужда. Пулсът на този живот се усеща най-добре около училището - там са младите хора, там са учителите - хората с нови идеи. Двама от тях - ветераните Стоянка Етова и Митко Дишков, споделиха вълненията си, изстраданията в дългия, професионален път, истини. Мислите на бившите учители текат гладко, имат мнение и неусетно се потопихме в миналото на 175 годишното училище във Ветрен.

Стоянка Етова: Първият местен учител е бил Васил Балабанов, дядо ми много често ми го повтаряше. Училището тогава беше на един етаж, аз бях млада учителка. Не достигаха стаите, имаше много деца. Учихме и в частни дюкяни - в дюкяните на Лютакови, на Божинови. Работихме при по-трудни условия, но имаше ентузиазъм. За да дадеш на децата - трябва много да знаеш и да отсееш най-важното. Това е призвание! Ако иска да е

развита една държава, училището трябва да е на първо място“, отбелязва г-жа Етова, и продължава да обяснява, как младите хора днес са по-интелигентни, имат информация и са добри. Но „трябва да се работи с тях“, допълва г-жа Етова.

Митко Дишков: „Старото училище беше на гърба на сегашната сграда на Кметството, началното училище е било на мястото на Детската градина, а другото начално училище - в „Дера махала“. Други времена бяха, бяхме енергични и задружни, Играехме в местния театър - още помня постановките „Майстори“, „Гераците“ по Елин Пелин...“

Към момента Митко Дишков е ръководител на самодеен състав за народни песни към пенсионерския клуб, „Златен грозд“.

Екипът, който днес работи в ОУ „Св. Св. Кирил и Методий“, гр. Ветрен, си е поставил амбициозни задачи - факт е високата професионална квалификация, етнографската сбирка, събраната училищна история. Кратката училищна хроника, вдъхновена от будителския дух на поколения учители, помогнали за изграждането на хиляди достойни българи е по материали, предоставени от г-жа Парова и нейния екип.

Находчивостта, грамотността и доброто географско положение дават на ветренци не само възможност за развитие, но им показват нещо важно, за да се помни и знае, трябва да се пише - и те пишат и съхраняват историята си. Заговори ли се за развитието на Ветрен, неизменна роля има и читалището.

ЧИТАЛИЩЕТО

„Христо Смирненски“ е едно от първите читалища, възникнало още през далечната 1880 г. Сведения за това дава учителят Стефан Карчев, като председател на същото. Първоначално читалището се казвало „Пчела“, а по-късно името се променя на „Развитие“, „Плодовита лоза“, а в 1900-та година „Княз Борис Търновски“. Активният читалищен деец по онова време, Иван Топузов, предлага читалището да приеме името „Ламартин“, в чест на френския поет, увековечил селището в своите пътеписи. Официално основите на читалището се поставят през 1904 година, когато се избира и неговият първи управителен съвет от будни ветренци, а именно учителят Борис Мартинков - председател, Тома Лютаков - секретар и членове: Димитър Чавдаров, Никола Дишков, Никола Попов и Стоян Разпопов. Първите председатели на читалището, допринесли за негово развитие и утвърждаване, са авторитетни учители и други дейци, като споменатите вече Борис Мартинков от гр. Велес /Македония/, Никола Попдимитров също учител, Стефан Карчев-учител, участник в Кресненско-Разложкото въстание, Александър Лапардов-земеделец, свещеник Васил Банкин и др. Мечтата на читалищните дейци, още от създаването на читалището, е била да се сдобият със собствен сграда. През 1939 год. се изгражда първият етаж на читалището, а през 1943 год. и втори, където се урежда читалня. Новата сграда е открита в края на 1946 год. и това спомага за укрепване на организационния живот. Развива се художествената самодейност с ръководител прогимназиалната учителка Цветана Попадина. Създава се фолклорен състав за местни хора и хороводни песни. Съставът печели през годините множество награди на фестивали в Батак, Дорково-2004, Копривщица-2005, Велико Търново-2005, Дорково-2006, Радуил-2006. Книжовността на един народ е най-голямото му духовно богатство, тъй като в нея се съхраняват и предават от поколение на поколение историческата му памет, житейският му опит и нравствените му добродетели, знанията натрупани през вековете, стремежите му за по-добър и справедлив живот.

ТРАДИЦИИ

От незапомнени времена във Ветрен се почитат светците Св. св. Кирик и Юлита. На този ден /15-ти юли/, се приготвя курбан на мястото с паметника на светците. И днес паркът, където се намира паметника, местните наричат „Кирик“. Според някои легенди, тук е имало църква, „Св. св. Кирик и Юлита“. Кой и кога е положил паметника на светците, откога датира тази традиция - отговорите засега остават забулени някъде в историята...

НА ОБЩИНА СЕПТЕМВРИ

Самодейния състав за народни песни към пенсионерския клуб „Златен грозд“ е възстановил и ритуала „Квас“. Приготвянето на хляб в бита на българите е една характерна черта от националната му идентичност, съхранена и предавана като наследство през поколенията. Смятало се е, че къща без квас не бива да остава или че, ако се изнесе квас от къщата, ще се изнесе и богатството на дома.

ПРЕЗ 2003 Г. ВЕТРЕН Е ОБЯВЕН ЗА ГРАД

Днес младият град на нашата община има също своите цели и проблеми. Някои от поставените цели вече са осъществени, разказва кметът, г-н Лютаков:

„Започнахме дългоочакваната подмяна на водопровода по главната улица, което бе една от основните пречки за асфалтирането на улицата. Направихме спортно игрище с изкуствена настилка и осветление, на което деца и младежи могат да спортуват. Детската градина спечели проект по ПУДООС, с който бе облагородена и подновена детската площадка. Асфалтирани бяха 1000 метра от улица „Втора“. Открихме напълно обновена мултифункционална зала на мястото на старата Ритуална зала. На Руски паметник поставихме паметна плоча на ветренци, борили се за свободата на България четници на връх Еледжик.“

Поставени са и много задачи, които предстоят да се решават - подмяната на останалите 500 метра от водопровода по главната улица и на цялостно асфалтиране, асфалтиране на ул. „Първа“, построяването на една нова чешма, както и направата на навес и стълби към „Мечешката чешма“, нови тръби за канализация на ул. „Трета“ и др. Дълъг е списъкът със задачи, които предстоят да се решават. Това, обаче, не обезкуражава кмета на града - напротив, той с усмивка споделя, че с много упоритост и труд и с една ефективна подкрепа от страна на общинската власт, всички цели са осъществими.

МЕСТНИТЕ ХОРА ЗА СВОЯ ГРАД

Никола Атанасов: „Това е видът на града - запустелите къщи. Обезлюдяването на села и градове в България е проблем навсякъде. Хубавото тук е, че се запазили и двата асансьорни цеха, работи и обувният цех. Сградите на бившето ТКЗС са едни от малкото запазени в общината - в тази насока трябва да се работи, за да не се разруши нещо, което може да се използва ефективно. Някога там имаше климарски цех, помня, че един килим го изнесоха с кран-представите си само с какви размери е бил! За съжаление, цехът отдавна не работи. Искане ми се да има и голям площад - на практика ние сме населено място без площад.“

Иван Гьошев: „Ветрен трябва да има винарска изба. В недалечното минало нашето вино е било прочуто в цялата страна. Тук е имало много винарски складове - на Разпопов, Джоков, Василев, Танев, Дишков, Кехайов. За възстановяването на този отрасъл трябва да се

помисли, ветренци са трудолюбиви хора, ако се подпомогне развитието на този отрасъл, реномираното ветренско вино няма да бъде само история.“

Цветанка Биволарска: „Ветрен е изолиран град днес, не е преходен. В миналото оттук е била връзката със София. Липсва ни връзката с големите градове. Това рефлектира върху бизнеса и търговията. Може би, ако се заложи на туризма, ако се довърши пътят за Славовица, градът ще живне. Да се помисли и за детска кухня, имаме бази за това, липсват и детски ясли.“

ЧАСТНИТЕ ПРЕДПРИЕМАЧИ

Борислав Шантов - Управител на фирма „Загорово“: Г-н Шантов, икономиката в България е в застой, как се справяте, срещате ли трудности?

- Предимно с качеството на работната ръка. Вече не излизат от училищата подготвени кадри, не учат за стругари и заварчици, обучаваме си ги ние, специалистите са все по-малко и по-малко. Това е, оправяме се сами.

„Загорово“: Предстоят местни избори. Имате ли какво да кажете на младите хора?

Масово да гласуват, защото виждате какво става. Партиите са си партии, политиките си гледат техните интереси, но хората са най-важни! Трябва да се гледа реално, това са нашите родни места, нашите проблеми. В ТАЗИ ВРЪЗКА, ЗАСТАВАМ ТЪВРДО ЗАД СДРУЖЕНИЕ „ЗАГОРОВО“, АЗ СЪМ И ПРЕДСТАВИТЕЛ НА НЕГОВИЯ ВЪРХОВЕН ОРГАН. ПОДКРЕПАМ „ЗАГОРОВО“!

Станислава Вълкова - Управител на фирма „Загорово“: Г-жо Вълкова, какви проблеми срещата във вашата работа, помага ли ви местната власт и институциите в община Септември?

- Голям проблем с набирането на работна ръка, липса на квалифицирани кадри. Това е държавна политика. Помага ми Бюрото по труда в Септември, посещават ме често във връзка с нови програми. Кметът на града, г-н Лютаков, също винаги се е отзовавал на всяка моя молба за помощ.

„Загорово“: Изборите идват и си отиват, хората и проблемите остават. Какво ще допълните вие?

- Практиката на партиите е опорочена, понякога на мен самата ми е трудно да взимам решение, кой избор е по-добър. БИХ ЗАСТАНАЛА ЗАД СДРУЖЕНИЕ „ЗАГОРОВО“, ХАРЕСВА МИ ТОВА, КОЕТО ПРАВИТЕ, ВИЕ СТЕ НЕЩО НОВО!

Кметът на града, г-н Лютаков

„Загорово“: Г-н Лютаков, познавате нашата работа и идеи. Бихте ли застанали зад сдружение „Загорово“?

- РАЗБИРА СЕ, АЗ СЪМ ТЪВРДО ЗАД „ЗАГОРОВО“! С ВАС СЪМ!

ОТКРОВЕНО

„Партиите и изборите идват и си отиват, проблемите остават“ - нерешени и напластени. В годините назад се работи на парче, няма ясна целенасочена програма за управление в дългосрочен план, липсва и приемстве-

ност. В годините сякаш привикнахме да ни лъжат и заблуждават, чакаме „рицаря на бял кон“. Вярваме, че като дойде богатият на власт, той няма да краде. Е, порочната практика показва, че сам човек, колкото и да ни заблуждава, е видно, че му се иска и сам... да краде!

Проблемите няма да се разрешат, защото никой не се интересува от тях. Дават се само голи обещания, на думи, без ясен и осъществим план за работа, без прозрачност и всякаква логика. Но на думи може да се разкаже само една приказка... Дали тя ще бъде с щастлив край - героите в нея сме ние, хората, от нас зависи!

ВМЕСТО ЗАКЛЮЧЕНИЕ

В град Ветрен всеки може да научи и безценен урок по родолюбие - стига да влезе в ОУ „Св. Кирил и Методий“ и разгледа етнографската експозиция, да види Руския паметник, да посети библиотеката и научи за престога на Ламартин през далечната 1833 г., да прочете спомените за Априлското въстание на Георги Лютаков, оригиналът на които, ветренци зорко пазят, като зениците на очите си!

Само тук, високо на някой хребет, човек разбира онази естествена спойка на природа, човешки дух и родолюбие, накарала поетът да възкликне:

„Мой Ветрен!

Ненагледен към
в разлистеното Средногорие.
През теб се носи римски път,
по него - твоята история...“

/по стихове на Ив. Касабов/

ГРАЖДАНСКО СДРУЖЕНИЕ „ЗАГОРОВО“ НА ПРАЗНИКА НА ГРАД ВЕТРЕН

Участието на Гражданско сдружение „Загорово“ на празника на град Ветрен бе активно и многопластово. С желание и удоволствие в него се включиха танцьорите от фолклорна група с. Ковачево - активни членове на „Загорово“. С финансовата подкрепа на Сдружението стана възможно и концертът на Илия Ангелов - любим изпълнител на поколения българи. Представихме автентични народни носии от колекция „Стоян Георгиев“. За наша радост и удоволствие на жителите и гостите на гр. Ветрен, манекени бяха ученици от местното училище, ОУ „Св. Св. Кирил и Методий“. Красотата на българската носия внесе цветен нюанс в градския празник, хората аплодираха и децата и народния гений, създаде прекрасните багри на традиционното ни облекло. Мисията ни да пазим и развиваме традициите, да „показваме“ на младите миналото, като пример и опит, достойни за подражание е трудна, но НИЕ, от „Загорово“ сме удовлетворени, че всяка стъпка в тази посока носи частица от надеждата за по-добро бъдеще на община Септември!

АКТУАЛНО - ПОРЕДНИЯТ ПРОБЛЕМ!

В ПОЛЗА НА ХОРАТА ЛИ СЕ ДВИЖИ ТЕСНОЛИНЕЙКАТА ДНЕС?

Социалният превоз на хората от планината – теснолинейката Септември – Добринище сякаш през последните години все по-малко пътува в служба на хората, които трябва да обслужва.

За няколко години разписанието на Малкия влак се измени многократно – къде се отмениха или назначиха цели влакове. Но какъв е ефектът? По-полезна ли стана Родопската железница за хората, които я използват и които са я използвали преди?

От края на 2014 година и до днес първият влак от Добринище, Банско, Разлог, Белица, Якоруда и всички населени места, през които минава линията след Велинград, пристига в гара Септември в 12 часа и 8 минути на обяд. Връзките за София, Пазарджик и Пловдив са в 12:25 ч., като до Пловдив с влак е малко над час, а до София около час и половина. Това значи, че човек, тръгнал от Рила или Пирин по работа за Пловдив, би стигнал там най-рано в 13:40 ч., а пътник за София – в 14:20 ч. По пътя на логиката този човек вероятно щом е предпочел влака за едната посока, то той

би искал да се върне отново ползвайки услугите на БДЖ.

И тук идва голямото НО. Последният влак обратно за населените места над Велинград (в т.ч. градовете Якоруда, Белица, Разлог, Банско

и Добринище), за които години наред теснолинейката е основна транспортна връзка, заминава от гара Септември точно в 12 часа и 40 минути. Ако погледнете малко по-горе в текста – стана ясно, че първият влак оттам идва в 12:08 ч. И само 32 минути след него заминава последният. Другият влак за Добринище е „само“ след 14 часа – в 02:30 през нощта, без връзка от Пловдив.

Всичко това води до простия извод, че почти никой не би предпочел Малката железница, за да отиде до София или Пловдив, освен ако не е от Велинград или Варвара, които имат по още един влак рано сутринта

и надвечер. Къде тогава е проявлението на политиката на БДЖ за спечелване на хората, които пътуват на дълги разстояния? Или повече от 200 км са късо такава?

След проведено от мен преброяване на пътникопотока по теснопътната жп линия в края на 2014 и началото на настоящата 2015 година, установих, че наистина обедният (последен)

влак по направление Септември – Добринище не отчита много голям пътникопоток в участъка над Велинград – до Добринище. Тоест наистина хората, които биха пътували с него на дълги разстояния, са малко или въобще ги няма във влака. Част от тях не пътуват, а други – които могат да си позволят автобусния билет – използват рейса. Просто е. И не е ли време вече някой да вземе съответните мерки и да намери решение на проблема – ако наистина БДЖ работи ЗА клиентите си?!

В крайна сметка май се оказва, че ден след ден, година след година, изкуствено теснолинейката става по-неудобна за хората с необмислено и несъобразено с тях разписание. И макар да има всички възможности тя да бъде в изключителна полза на местни и турсити, все ползващи я за изминаване на дълги разстояния, дековилката е превърната в „мисията невъзможна“ като превозно средство за връзка на хората от долината на Места с големите градове като Пазарджик, Пловдив и столицата София.

Кристиан Ваклинов

ОТ СЪТРУДНИЦИТЕ НА „ЗАГОРОВО“

ТУК ПУБЛИКУВАМЕ ВСИЧКИ МАТЕРИАЛИ, ПОЛУЧЕНИ В РЕДАКЦИЯТА

„СПОНСОР“ СИ ВЗЕМА ОБРАТНО ПАРИТЕ

Здравейте! Пишем Ви от с. Ковачево, група пенсионери сме. Искаме да изразим възмущението си чрез вашия вестник. На празника на църквата, Галина Думанова парадираше, че е спонсор на църквата и е дарила риба и боб за миряните. След като е приключило тържеството в църквата е представила фактури за закупуването на рибата и боба и е взела сумата от 506 лева.

Хората са възмутени от това, че Галина Думанова парадирала, че е спонсор, а в същото време си иска парите за закупките, които е направила.

Тези пари, които са дадени на г-жа Думанова, са събрани от жителите на

с. Ковачево за църквата.

Всяка година за 6-ти май се събират пари от жителите на с. Ковачево за църквата, защото се прави курбан за цялото село, но тази година се падна постно и затова се направи риба и боб.

След като г-жа Думанова изявява желание за спонсорство, хората решават да сменят дограмата на църквата със събраните пари от даренията на миряните, но в случая няма да се смени дограмата, защото парите са дадени на УЖ СПОНСОРКАТА.

КАКВИ ВРЕМЕНА,
КАКВИ НРАВИ САМО!

Пенсионери от с. Ковачево

Гражданско сдружение „Загорovo“ подкрепя инициативата „Да помогнем на Ивайло да проходи!“

Гражданско сдружение „ЗАГОРОВО“ подкрепя инициативата „Да помогнем на Ивайло да проходи!“ и с благотворителна продажба на календарчетата. Можете да си закупите в кафе-сладкарница „Загоре“, цена – 2 лева. Календарите ще се предлагат от доброволци на Сдружението в цялата община. Благодарим на печатница „Белопринт“, която първа се присъедини към инициативата!

Гражданско сдружение „Загорovo“ изразява дълбоката си благодарност, почит и уважение към свещеник Йордан Василев, който без колебание подкрепя идеята ни всички заедно да помогнем на малкия Ивайло, обогати я и винаги намира сили и желание да помага на всички!

ОЧАКВАМЕ ВАШАТА ПОДКРЕПА ЗА ИВАЙПО!

ОТГОВОРНОСТТА НА ИЗБОРА...

ДА ЖИВЕЕШ В ОБЩИНА СЕПТЕМВРИ

Този път ви представяме семейство Апостолови от град Септември. В непринудения разговор научавам, че повече от 8 години те са заедно и устоявайки на трудностите, се опитват да изградят своя по-добър живот. Както мнозина, те също са живяли и работили в чужбина, но за завръщането им освен носталгията по родното, решаващо се е оказало и появата на тяхната прекрасна дъщеричка, която е вече на 6

години. Това се оказва и най-щастливият и най-силният им момент. Детето освен голямо щастие е и извор на сила, защото чистотата и дълбочината на детските очи води до липса на всякакво отстъпление и отрязва пътя към отчаянието в борбата за по-добро бъдеще на децата. Въпреки всичките трудности, с които се сблъсква ежедневно семейство Апостолови, те успяват да устоят на заобикалящия ни хаос, без нужната подкрепа от държавните и общински служби. Те се борят и доказват, че с повече желание и упоритост, може да успееш. Нека тогава да си зададем въпроса: Щом те успяват, въпреки всичко, какъв ще е резултатът, ако започне да се прилага една целенасочена политика на подкрепа към децата и отговорните семейства?

За да бъде успехът пълен, най-важното в едно семейство е здружието и взаимопомощта. И тук се включват всички, при отглеждането на детето голям дял имат и бабите и дядовците, защото връзката между минало и настоящето е гаранция за добро бъдеще и пълноценно възпитание.

Семейството обича много своя град. Много са нещата, които трябва да се променят - недостатъчната хигиена по улиците и нуждата от още детски площадки, и дейности насочени към децата, но най-важното е, че хората трябва да повярват в себе си и в силата с която разполагат, когато са обединени с една обща цел да изградят по-добро бъдеще за себе си и за децата си. Високопарните приказки и безмерни обещания са тези, които имат

голям дял за ширещата се незаинтересованост на хората от обществените дела. Защото, когато идват избори е необходимо да се дават реални и изпълними обещания, но да се спазват – това е виждането на семейство Апостолови за обществените процеси в момента. Запазило чувството си за хумор, семейството споделя, че дупките по улиците, които далеч не са запущени с няколко показни акции, се явяват като естествен ограничител за високите скорости на неразумните шофьори.

Прави впечатление патриотичната нагласа на цялото семейство и затова те не случайно спечелиха миналогодишния конкурс за най-патриотичен дом в общината. Затова и тяхното дете още от съвсем крехка детска възраст разпознава обра-

зите на Ботев и Левски и цялото семейство се стреми да го възпита в любов към всичко родно.

Другото направление, в което те на практика показват добрите резултати от съвместната семейна работа е малката закусувалня, в която работи цялото семейство. Дори трудолюбието на родителите по стар български обичай лесно се е предало и на малката дъщеричка, която се оплаква, когато отиде на гости в апартамента на свои роднини, че нямало какво да работи. Всеки може да я види как помага в заведението, което се намира на ЖП гарата в Септември. Закусувалнята няма помпозно име или

изтънчен стил, но всички пътници и работници на железницата отдавна я знаят като „мястото с най-вкусната телешка супа и шкембе чорба“.

Огледайте се и се замислете и вие. Сигурен съм, че ще откриете много качествени хора. В България въпреки всичко има много от тях. Те седят и търпеливо чакат да дойде тяхното време. Времето, в което те ще могат свободно да творят и допринасят за общото благо. А това време ще дойде, ако ние, суверена, ние народът решим. От самоуважение сме длъжни да решим, да дадем път на съзидателността и градивността за да можем да оцелеем и за да пребъде България!

XX ВЕК – ГОЛЯМАТА ПРОМЯНА В СВЕТА НА ЖЕНИТЕ – МОДАТА

Една от основните цели на Гражданско сдружение „Загорovo“ е опазване и съхраняване на културно-историческото наследство, възраждане на културните традиции и ценности. Хората от община Септември се отзоваха на призива ни „Да отворим старите скринове“ и от там заедно с ценните книги, документи и снимки изскочиха и прекрасни дрехи. Така се роди идеята да отворим една по-различна страница от миналото и да представим XX ВЕК – ГОЛЯМАТА ПРОМЯНА В СВЕТА НА ЖЕНИТЕ – МОДАТА, като припомним модните акценти и модните икони на изминалото двадесето столетие. Вечерта бе посветена на промяната в модата и ман-

талитета на жената от XX век – миналият, но толкова близък до нас период.

Това направихме с мултимедийна презентация, след която започна истинското дефиле с автентични облекла от 1900г. до 1999г. Модели бяха момичетата от Фолклорен танцов ансамбъл „Ковачево“, с ръководител Петър Петров. Те показаха двадесет и пет тоалета.

В залата бе обособен кут с мебели от 1940г. и гостите ни се насладиха на възстановка на дамска сбирка „На вишновка и бяло сладко“. „Почерпихме“ присъстващите със стара градска пазарджишка рецепта за ликьор от вишни от началото на века, предоставена ни

от снахата на г-жа Таня Методиева, потомка на стария търговски род Житарови.

Във вишновката се използват популярните ориенталски подправки индийско

орехче, канела, ванилия и карамфил.

Вечерта бе разнообразна със стихове на Елисавета Багряна и популярни български естрадни песни в изпълнение на Симона Божилова.

Интересът на публиката бе предизвикан от тоалетите от началото на века, които се отличават с изисканост и стил, а ревюто, както е редно завърши с облекло от трите най-важни момента в живо-

та на българката от XX век – ученичка, абитуриентка и булка. Смях и аплодисменти предизвика домакиня, преди да излезе на неделна разходка.

Надяваме се, че гостите на ревюто забавлявайки се, научиха интересни факти и истории, насладиха се модната естетика на нашите баби и прабаби, а ние от „Загорovo“ им подарихме приятни мигове и незабравими впечатления.

От 25.05.2015 г. Агенция по заетостта стартира нова процедура по приемане на заявки по Проект „Нова възможност за младежка заетост“ Схема 2014BG05M90PO01-1.2014.001 „МЛАДЕЖКА ЗАЕТОСТ“

Работодателите могат да заявяват работни места за стажанти/обучаващи се по време на работа по Проекта във всички сфери на икономиката, с изключение на селското, горското и рибно стопанство.

За допълнителна информация:

Дирекция „Бюро по труда“ Септември, телефон 03561/20-56